

27. fejezet - A romos ház

Reggeli közben Harry agya a hallottakon járt. Piton az imént mogorva fintorral vette át tőle a tálcán levitt szendvicseket, így inkább a konyhában evett pár falatot egyedül. Aberforth még mindig aludt, vagy legalábbis nem hagyta el a hálószobáját. Harry a nappaliban téblábolt miután végzett. Nem tudta mihez kezdjen. Menjen le Pitonhoz, amihez nem sok kedve volt, vagy várja meg, amíg ő feljön a pincéből. Végül a lépcsőn felfelé baktató férfi lépteinek koppanásai döntötték el a dolgot.

A volt bájitaltantanár megállt vele szemben és elővette a pálcáját. Harry egy pillanatra azt hitte, mindjárt megátkozza, de nyomban elszégyellte magát, amikor látta, hogy a férfi nonverbálisan végrehajt egy Patrónus-bűbájt. A fehérén fénylő ködből lassan kibontakozott egy forma. Először nem ismerte fel az állatot, de ahogy tovább élesedtek körvonalai, egy ragyogó, hófehér holló öltött testet. Átfutott az agyán a közismert mugli mondás a fehér holló gyakoriságáról, de a férfi következő mozdulata ismét lekötötte minden figyelmét. Varázspálcájával a patrónusra mutatott, miközben némán szavakat formált ajkaival. A madár szárnyat bontott, és egy kört tett a levegőben, majd Harry előtt leereszkedve fénylő szemeit a fiú tekintetébe mélyesztette.

- „Így küldhetsz üzenetet.” - csendült fel Harry fejében egy hang, ami nagyon hasonlított Pitonéra. Furcsa érzés volt, és enyhe visszhangot hagyott maga után a gondolataiban.

- A patrónus üzenetet közvetíthet közted és a címzett között - magyarázta a férfi, miközben egy intéssel eltűntette a hollót. - Először el kell végezned a varázslatot a megidézett patrónuson: *Saepius Nuntius!* - Harry utána ismételte a varázsigét, mire Piton cinikusan folytatta. - Jól teszed, ha nyomban elsajátítod a nonverbális alkalmazását. Ez nem bejegyzett varázslat, hanem Albus Dumbledore találánya. Ennek segítségével üzennek egymásnak a Főnix Rendjének tagjai is. Nem tanácsos, hogy mások is megismerjék az üzenetküldés ilyen módját, mint ahogy annak tartalmát sem. - A férfi lassan, járkálni kezdett fel és alá miközben magyarázott. - Szavak formájában kell elhangzania az üzenet szövegének. Amennyiben ez túl kockázatos, és a mai világban mindig és mindenhol az, megteheted, hogy némán formálsz, és magadban ejted csak ki őket. Gondolatban alkalmazva nem működik, mert akkor nem lenne egyértelmű az üzenet pontos tartalma. Végül felidézed magad előtt a címzettet. Kezdj hozzá!

Harry koncentrált, és a felidézett boldog emlék hatása alatt megidézte ragyogóan fénylő patrónusát. Piton karba font kézzel, és összevont szemöldökkel szemlélte az előtűnő kecses szarvast.

- „*Saepius Nuntius!*” - mondta ki magában Harry a varázsigét. Elsőre nem sikerült, de nem sokáig kellett kísérleteznie. Néhány próbálkozás után a fényszarvas tekintete felé fordult, várva az üzenetet.

- „*Azt hiszem sikerült*” - mondta ki hangtalanul a szavakat, majd némán befejezte. - „*Perselus Pitonnak.*”

A patrónus fűgén szökellt néhányat a helyiségben, és megállt a professzor előtt. A férfi néhány pillanatig figyelt, majd felhúzott szemöldökkel Harry felé fordult.

- A kreativitásod hagy némi kívánnivalót maga után, de ezúttal ennyi is megteszi.

A férfi viselkedésétől Harry ismét a hatodéves Sötét Varázslatok Kivédése órák egyikén érezte magát. Ezúttal azonban csodálkozva nyugtázta a majdnem-dicséretet.

- Szeretném ezt megtanítani a barátainak is. - Látva a varázsló megkeményedő vonásait, tovább értelt. - Ron egész családjáé ügyis a Rend tagja. Nem kell, hogy tudjanak róla, és csak vészhelyzetben használnánk. Így baj esetén a Főnix Rendjétől is segítséget kérhetünk. - Harry tovább próbálkozott. - Legalább velük tudnám gyakorolni.

- Éppen elég gyakorlás lesz az, ha üzenek, és te válaszolsz. Jobb, ha minél kevesebben ismerik. Ezen kívül, rólam sem beszélhetsz senkinek! Nem tudhatják meg, hogy kapcsolatban állunk.

- Akkor mondja meg, mivel magyarázzam ki, miért voltam itt, és mit mondjak, ha máskor is elmennék egyedül. Nem akarok többet hazudni nekik. Nem véletlenül bízott egyedül bennük az igazgató!

- Nem hinném, hogy Weasley hajlandó lenne valaha is együttműködni velem. Akire nem számíthatok, azzal soha nem dolgozom együtt! Amilyen ügyetlen, ügyis csak bajt okozna. Granger legalább tehetséges, bár nem bírom elviselni a tudálékosságát.

- Ők a barátaim! - vágta a férfi fejéhez indulatosan Harry. - Sokkal inkább megbízom bennük, mint magában! Akármit is láttam a merengőben, ez még nem jelenti azt, hogy minden úgy lesz, ahogy maga akarja.

A kiabálásra kinyílt a házgazda hálószobájának ajtaja, és kilépet rajta Aberforth Dumbledore.

- Azt hittem kibírájátok, hogy egymás torkának esettek - morogta maga elé, és letelepedett az egyik karosszékre. Spotty rögtön az ölébe pattant, és hangosan dorombolva összekucorodott. - Mi a probléma?

- A kölyök ki akarja teregetni, hogy kapcsolatban áll velem! - vakkantotta ingerülten Piton.

- Aha. Tehát legalább ezen már túl vagytok. - Átható tekintettel Harryt fürkészte. - Reméltem, hogy nem vagy ennyire meggondolatlan.

- A barátaim az egyetlenek, akiknek Dumbledore professzor beleegyezésével elmondhattam a legfontosabb információkat. Bennük még ő is megbízott, én pedig eddig is csak az ő segítségükkel jutottam valamire.

- A gyógyító bájitalt azonban teljesen egyedül nyomoztad ki. Megszerezted a hozzávalókat, és még el is készítetted. Biztos vagy benne, hogy ezentúl is szükséged van rájuk? - A férfi kérdő tekintete láttán Harry elbizonytalanodott, de végül megrázta a fejét.

- Örülnék, ha kihagyhatnám őket ebből, hiszen ha velem tartanak, életveszélynek teszik ki magukat.

- Ha ennyire fontos neked, akkor ők jelentik a legsebezhetőbb pontodat is.

Harry makacsul felszegte a fejét, és Piton felé fordult.

- A barátaim mindig feltétel nélkül mellettem állnak, és csak rájuk számíthatok bármikor, bármiben.

- Ha Albus is így látta, bizonyára megalapozottak a fiú érvei - mondta Aberforth Pitonnak, majd ismét Harryhez fordult. - Egy részleges igazsággal talán megoldhatnánk a helyzetet. - Szerintem hozd a tudomásukra, természetesen a megfelelő óvintézkedések megtétele után, hogy létrehoztál egy különleges füzetet, és megmentetted vele a titokzatos támadás áldozatát.

Piton már közbe akart vágni, de az idős varázsló leintette.

- A kilétét azonban saját kérésére, nem fedheted fel, még előttük sem.

- Pontosan azért nem tanácsos többet elárulnod, mivel ők potenciális célpontok a Sötét Nagyúr számára. Nem fog habozni, hogy felhasználja őket ellened, ha a közelükbe tud férkőzni - vette át a szót tárgyilagos hangnemben Piton. - Éppen ezért kell az iskolában maradniuk, akárcsak neked, Potter.

- Ezzel nem hazudsz tovább, mégsem veszited el a bizalmukat - tette hozzá Aberforth. - Tudasd velük, hogy segítségre is számíthatsz az illetőtől, így nem fognak meglepődni, ha kapcsolatba lép veled.

Harry megadóan bólintott, hiszen ennél jobbat ő sem tudott volna kitalálni.

- Mikor indulunk? - fordult a témát lezárva Pitonhoz.

- Azonnal - vakkantotta rá a másik, és magára terített egy sötétszürke talárt.

- Hová-hová? - kapta fel a fejét a házigazda. - Miről maradtam le?

- A Nagyúr új őrt fog kijelölni ide. Talán már meg is tette. Be kell vinnem Pottert, mielőtt még lehetetlenné válik.

- Biztosan szükséges ez? - vonta fel szemöldökét kérdően az idős varázsló. - Még nem jelzett ugyan a védelmi varázslatom, de ez nem jelenti azt, hogy nincs közvetlen veszély.

- Mindannyian jobban tesszük, ha átmenetileg elhagyjuk a falut. Ha visszatértem megbeszéljük a többit.

- Semmi kedvem itt hagyni a házam! - vetette oda visszafojtott indulattal Aberforth. - Ne keltsetek feltűnést! Nem akarok halálfalókat látni a környéken.

- Ez nem rajtunk múlik. Tudod, hogy körültekintő leszek. - Az ajtóból még visszafordult a másik felé. - Nem tartasz velünk?

- Nem, köszönöm. Inkább fedezlek benneteket.

Harry a többiek tanácsára felöltötte a láthatatlanná tévő köpenyt, és Piton nyomában kilépett a házból.

Elszorult torokkal lépkedett - immár nem először -, szülei hajdani otthona felé. Tekintetét az előtte lobogó fekete talárra szegezte, miközben követte a férfit. A hideg, februári szél még a lepel alatt is csípte a bőrét. A borult, felhős ég alatt a düledező ház még nyomasztóbb képet mutatott, mint először a nyári napfényben.

Piton megállt néhány méterre az épülettől, és Harry meglepetésére egyenesen felé fordult. Olyan érzés töltötte el, mint amikor Dumbledore professzor beszélt hozzá, átlátva a köpeny alatt. Lenézve azonban megpillantotta a lábnyomatit, és ráébredt, hogy csak a varázsló megtéveszthetetlen figyelme az, ami mindenre kiterjed.

- Fogd meg a karom! - vezényelte, majd pálcájával néhányat pöccintett a fiú felé. - Hoppanálunk, hogy ne hagyjunk felesleges nyomokat.

Ezután választ sem várva megpördült, és mindkettőjüket magával rántotta az örvénylés.

Amikor Harry ismét kinyitotta a szemét, és levette a köpenyt, egy poros, romos előszobában találta magát. Éppen a nappali ajtajában állt. A falakról lemállott a vakolat, a padlóból sok helyen növények sarjadzottak ki, szétfeszelve a hajdani kőlapok réseit. Mindent szürke por és pókháló borított. A bezsaluzott ablakokon nem hatolt be fény, csak a beszakadozott tető lyukain derengett be valamennyire a pizkoszsürke égbolt.

Ahogy szemük hozzászókkott a félhomályhoz, fokozatosan előtűntek a szétfoszlott szőnyegek és függönyök maradványai, az összetört bútorok szerteszóródott darabjai, és néhány felismerhető használati tárgy. Olyan érzést keltett a látvány, mintha legalább száz év telt volna el, nem tizenhat, amióta emberek éltek itt.

Harry lelki szemei előtt megelevenedett a ház. A fákó színek kiélesedtek, a tárgyak valaha volt állapotukban jelentek meg, és meleg fény árasztott el mindent. Egy meghitt otthon képe vetült a pusztulás helyszínére.

Piton ezalatt körbejárta a nappalit. Lépteinek zaja, és feszült hangja visszazökkentette a fiút a valóságba.

- Sietnünk kell, Potter! Most nincs idő álmodozni! - A férfi rideg hangja szöges ellentétben állt falfehér arcszínével, és ide-oda rebbenő pillantásával. Látatón rá is nyomasztóan hatott a környezet.

- Hol történt? - nyögte ki Harry, miután legyűrte a gombócot a torkában. Most a gyomra ugrott össze, mit egy apró kavics. Piton az egyik ajtóhoz ment, és intett, hogy lépjen be.

A küszöbön állva először csak bepillantott a kisebb helyiségbe. Egy valaha volt gyermekágy forgáccsá tört, alig felismerhető maradványai borították a hajdani deszkapadlót. Itt mutatkoztak leginkább a pusztulás nyomai. Még a falak sem álltak egyenesen, a csupaszon kilátzó kövek is meglazultak a legtöbb helyen. Néhány pillanatra maga előtt látta szülei holttestét, és fülében visszacsengtek édesanyja sikolyai, amit a dementorok közelsége idézett fel benne néhány évvel ezelőtt.

- Át kell kutatnunk mindent!

Piton hangja hallatán, Harry megpróbálta elúzni képzeiteit, és nekilátott, hogy segítsen társának a keresésben. A bájitalmester különféle varázslatokat használt, Harry pedig véletlenszerűen turkált kezeivel a romhalmazban. Miközben a gondolataiba merült, akaratlanul is felidézte magában Aberforth beszámolóját a tizenhat évvel ezelőtti eseményekről.

- Ugye maga is itt volt *akkor*? - szegezte a férfinak a kérdést hirtelen.

- Mit tudsz te erről? - vetette oda Piton, de nem nézett a szemébe. A padló egy meghatározott pontjára meredt, mint aki lát valamit, és nem tudja levenni róla a szemét.

- Aberforth sok mindent elmondott arról, mit történt, mégis úgy érzem, hogy volt valami, amit nem osztott meg velem. Hallani akarom a maga verzióját is!

- Most nincs erre idő! - torkolta le a varázsló, és folytatta a kutatást.

- Meg kell tudnom! Maga volt az, aki bejött ide Voldemort után, igaz? - vont a kérdőre ismét Harry.

- Igen.

A szűkszavú válasz meglepte Harryt.

- Mit talált itt?

Az dühösen fúj egyet, és kelletlenül, de válaszolt.

- Potter holtteste az előszobában feküdt. A nappaliban, a kisszoba ajtajában hevert a Nagyúr köpenye és pálcája. - Maguk köré intett, szemével ismét az előző pontra meredve. - Lily Evans itt feküdt a kiságy előtt, a földön. Te az ágyban voltál, homlokodon a friss, átokverte sebhellyel. Kivitettem a köpenyt, és a pálcát, hogy a többi halálfalót elrettentsem. Miután elmentek, feloldottam az Aberforth-ra szórt sóbálvány átkot, és értesítettük Albus Dumbledore-t. Ennyi.

Harry szinte önkívületben megérintette a földet ott, ahol Piton mutatta. Félrekortorta a törmeléket, és végigsimított a tönkrement padlózat megmaradt deszkáin. Ahogy kotorászott, ujjai egyszer csak valami kemény és fémes felületet érintettek. Nyomban észbekapott, és kikaparta, amit talált. Kezében egy ezüsből készült, borzokkal díszített pohárkát tartott. Nyomban felismerte. Hugarbug Helga utolsó fellelhető ereklyéjét tartotta a kezében.

- Tedd le, amíg megvizsgálom! - utasította mellé lépve a férfi. Néhány bonyolultnak tűnő, néma bűbájjal megvizsgálta, majd intett a fiúnak. - Ez nem horcrux. Semmilyen sötét varázslat nincsen rajta, csak a hagyományos törhetetlenségi és oxidálódás elleni bűbajok. Ezért nem találták meg a varázslataim.

- Tehát Dumbledore professzornak igaza volt. Újabb horcruxot akart létrehozni a halállommal, de már nem volt rá ideje. - Harry hitetlenkedve rázta a fejét. - A tárgyat a talárjába rejtette. - Magammal viszem a Roxfortba. Az alapítók egyikének ereklyéje ott lesz a legjobb helyen.

- Váratlan fordulat - morogta maga elé Piton.

- Akkor hát továbbra is három tárgyat keresünk, és még Naginit is el kell pusztítanunk - tette hozzá Harry.

- Megvan, amiért jöttünk. Induljunk! - sürgette a férfi. Sietve elhagyták a düledező házat.

Aberforth a nappaliban várta őket.

- Minden rendben ment?

Harry biccentése nem volt valami meggyőző, hiszen eléggé megviselte az élmény. Piton tudomást sem vett a kérdéstről, csak összefonta a karjait maga előtt.

- Azt ajánlom, Potter, tartsd magad ahhoz, amit megbeszéltünk! Üzenni fogok! Folytassátok a kutatást, hátha találtok még valami nyomot!

Harry bólintott, és Aberforth-hoz fordult.

- Vigyázzon magára, és hallgasson Pitonra! Menjen el innen!

- Ne aggódj miattam, fiam! Eddig is sikerült mindenből kimásznom, így lesz ezután is.

- Mindent köszönök.

- Én tartozom köszönettel, amiért megmentettél egy barátot - felelte a férfi.

Harry megdöbbenésében szóhoz sem jutott, ám Piton felhorkantva sarkon fordult, és leviharzott a lépcsőn. Még hallatszott, amit magában morog.

- Felfordul a gyomrom...

- Ne is törődj vele - legyintett a házigazda, miközben az ajtóhoz kísérte a fiút. - Semmiképpen ne gyere ide, és ne hagyd el a Roxfortot, amíg Perselus nem értesít. Még mindig megvannak az eszközei, hogy tájékozódjon Voldemort tervei felől. Hidd el, sokat segíthet, bármiben is mesterkedtek.

Harry magára kanyarította apja köpenyét, és sietve visszatért a Roxfortba. Már régen elmúlt ebédidő, és korgott a gyomra az éhségtől.